Ὁ κανονιστικός χαρακτήρας τους δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τήν δυνατότητα προσδιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ ἤ ἀκόμη καί τῆς ταυτότητος τῶν ὑποκειμένων τοῦ δικαίου ἐπί τῶν ὁποίων ἐφαρμόζονται σέ δεδομένη στιγμή, ἐφ' ὅσον διαπιστώνεται ὅτι ἡ ἐφαρμογή πραγματοποιεῖται βάσει μιᾶς ἀντικειμενικῆς νομικῆς ἤ πραγματικῆς καταστάσεως πού καθορίζει ἡ πράξη σέ σχέση μέ τόν σκοπό της.

3. Ἡ διάκριση μεταξύ κανονισμοῦ καί ἀποφάσεως στηρίζεται ἀποκλειστικά στήν φύση τῆς πράξεως καί στά ἔννομα ἀποτελέσματα πού παράγει καί ὄχι στόν τρόπο θεσπίσεώς της. Ἑπομένως, ἡ συμμετοχή τῶν διαφόρων ἐνδιαφερομένων μερῶν στίς διαδοχικές φάσεις τῆς διαδικασίας θεσπίσεως ἑνός κανονισμοῦ δέν ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι πρόκειται στήν πραγματικότητα γιά ἀτομικές διοικητικές πράξεις, τίς ὁποῖες οἱ ἰδιῶτες δύνανται νά προσβάλουν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης.

Στήν ὑπόθεση 307/81,

ALUSUISSE ITALIA SpA, Μιλάνο, via Vittor Pisani 31, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τούς δικηγόρους στά ἀνώτατα δικαστήρια τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας Guiseppe Celona καί Gian Carlo Gabardini, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν δικηγόρο Georges Margue, 20, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν Franco Giuffrida, σύμβουλο τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Συμβουλίου, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν H. J. Pabbruwe, διευθυντή τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τραπέζης Ἐπενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

καί

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τούς νομικούς της συμβούλους Peter Gilsdorf καί Antonio Marchini-Camia, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐπιτροπῆς, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ὧν,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο, στό παρόν στάδιο τῆς διαδικασίας, τό παραδεκτό προσφυγῆς ἀσκηθείσης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, παράγραφος 2, τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται ἡ ἀκύρωση τοῦ κανονισμοῦ 1411/81 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 25ης Μαΐου 1981, περί ἐπιβολῆς προσωρινοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ στό ὀρθοξυλένιο καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς

(ΕΕ L 141, σ. 29), καθώς καί τοῦ κανονισμοῦ 2761/81 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1981, περί ἐπιβολῆς ὁριστικοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ στό ὀρθοξυλόλιο (ὀρθοξυλένιο) καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς (ΕΕ L 270, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς A. Touffait, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart καί U. Everling, δικαστές,

γενική εἰσαγγελεύς: S. Rozès,
γραμματεύς: M. Dauses, εἰσηγητής τοῦ Δικαστηρίου

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, καθώς καί οἱ γραπτές παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ, ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Ἡ προσφεύγουσα, ἡ ἑταιρία Alusuisse Italia SpA, μέ ἕδρα τό Μιλάνο, παράγει φθαλικό ἀνυδρίτη, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖται γιά τήν παραγωγή φθαλικῶν πλαστικοποιητῶν καί ρητινῶν. Ἡ ἀπαραίτητη πρώτη ὕλη γιά τήν παραγωγή αὐτή εἶναι τό ὀρθοξυλόλιο (ὀρθοξυλένιο) τό ὁποῖο ἡ Alusuisse εἰσάγει μεταξύ ἄλλων καί ἀπό τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καί τό Πόρτο Ρίκο ὡς ἀνεξάρτητος εἰσαγωγεύς, χωρίς δηλαδή νά εἶναι συνδεδεμένη πρός καμμία ἐπιχείρηση παραγωγῆς ἤ ἐξαγωγῶν.

2. Στίς 25 Μαΐου 1981, ἡ Ἐπιτροπή ἐθέσπισε τόν κανονισμό 1411/81, περί ἐπιβολῆς προσωρινοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ στό ὀρθοξυλένιο καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς (ΕΕ L 141, σ. 29). Ὁ ἐν λόγω κανονισμός, ὁ ὁποῖος ἐτέθη σέ ἰσχύ στίς 27 Μαΐου 1981, ἡμερομηνία δημοσιεύσεώς του στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα, ἐπρόκειτο νά ἰσχύσει, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2, ἐδάφιο 2, «ἐπί 4 μῆνες ἤ μέχρι τήν λήψη ὁριστικῶν μέτρων ἀπό τό Συμβούλιο».

Στίς 22 Σεπτεμβρίου 1981, τό Συμβούλιο έθέσπισε τόν κανονισμό 2761/81, περί έπιβολῆς ὁριστικοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ στό ὀρθοξυλόλιο (ὀρθοξυλένιο) καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς (ΕΕ L 270, σ. 1). Ὁ κανονισμός αὐτός ἐτέθη σέ ἰσχύ στίς 25 Σεπτεμβρίου 1981, ἡμερομηνία δημοσιεύσεώς του στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα.

Οἱ δύο προαναφερθέντες κανονισμοί, οἱ ὁποῖοι έθεσπίσθησαν βάσει τοῦ κανονισμοῦ 3017/79 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1979, περί τῆς ἄμυνας κατά τῶν εἰσαγωγῶν πού ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ντάμπινγκ ἤ ἐπιδοτήσεων ἐκ μέρους χωρῶν μή μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος (ΕΕ, εἰδ. ἔκδ. 11/017, σ. 67), ἐπέβαλαν προσωρινό καί ὁριστικό ἀντιστοίχως δασμό ἀντιντάμπινγκ ἐπί τοῦ ὀρθοξυλενίου πού ὑπάγεται στήν διάκριση 29.01 Δ Ι τοῦ κοινοῦ δασμολογίου καί ἀντιστοιχεῖ στόν κώδικα Nimexe 29.01-65, καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς, μέ ἐξαίρεση, πάντως, τοῦ ὀρθοξυλενίου πού ἐξάγουν ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις ὀνομαστικῶς ἀναφερόμενες. Καί οἱ δύο κανονισμοί καθόρισαν τό ποσοστό τοῦ δασμοῦ σέ 14,47 % τῆς δασμολογητέας ἀξίας, μέ ἐξαίρεση τῶν ἐξαγωγῶν πού πραγματοποιοῦσαν ὁρισμένες ἑταιρίες οἱ ὁποῖες ἐπίσης ἀνεφέροντο ὀνομαστικῶς καί γιά τίς ὁποῖες καθορίσθη ἕνα μειωμένο ποσοστό. Ὁ κανονισμός 2761/81 τοῦ Συμβουλίου ὁρίζει ἐπίσης τό ὕψος μέχρι τό ὁποῖο εἰσπράττονται ὁριστικῶς τά ποσά πού ἀπετέλεσαν ἀντικείμενο ἐγγυήσεως δυνάμει τοῦ προσωρινοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ, σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 1411/81 τῆς Ἐπιτροπῆς.

3. Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 3 Δεκεμβρίου 1981, ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης, τήν παρούσα προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητεῖ τήν ἀκύρωση τοῦ κανονισμοῦ 1411/81 τῆς Ἐπιτροπῆς καί τοῦ κανονισμοῦ 2761/81 τοῦ Συμβουλίου.

Τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή προέτειναν ἔνσταση ἀπαραδέκτου σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τῆς γενικῆς εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε, μέ διάταξη τῆς 9ης Ἰουνίου 1982, τήν ἀνάθεση τῆς παρούσης ὑποθέσεως στό τρίτο τμῆμα, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, καί τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Τό *Συμβούλιο* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά κρίνει τήν προσφυγή ἀπαράδεκτη,

— νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά κρίνει τήν προσφυγή ἐξ ὁλοκλήρου ἀπαράδεκτη,

— νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *προσφεύγουσα* ζητεῖ ἀντιθέτως ἀπό τό Δικαστήριο:

— ὡς κύριο αἴτημα, νά ἀπορρίψει τίς δύο προταθεῖσες ἐνστάσεις,

— ἐπικουρικῶς, νά διατάξει νά ἐξετασθοῦν οἱ ἐν λόγω ἐνστάσεις μαζί μέ τήν οὐσία τῆς ὑποθέσεως,

— ὡς πρός τά δικαστικά ἔξοδα, νά προβεῖ στήν ἐκκαθάρισή τους ὑπέρ τῆς προσφευγούσης κατά τήν ἐπί τῆς οὐσίας ἀπόφαση.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς

1. Τό *Συμβούλιο* ὑποστηρίζει ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη κατά τό μέρος πού ζητεῖ τήν ἀκύρωση τοῦ κανονισμοῦ 2761/81.

Σύμφωνα μέ παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, οἱ τρεῖς προϋποθέσεις πού πρέπει νά συντρέχουν γιά νά δυνηθεῖ ἕνα ὑποκείμενο δικαίου, ἐκτός ἀπό κράτος μέλος ἤ κοινοτικό ὄργανο, νά προσβάλει κανονισμό δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης εἶναι οἱ ἑξῆς: Ὁ ἐνδιαφερόμενος πρέπει νά ἀποδείξει ὅτι ἡ πράξη, ἄν καί ἔχει τήν μορφή κανονισμοῦ, στήν πραγματικότητα, τουλάχιστον σέ ὅ,τι τόν ἀφορᾶ, συνιστᾶ ἀπόφαση· ὅτι ἡ πράξη τόν ἀφορᾶ κατά τρόπο ἄμεσο· καί ὅτι ἡ πράξη τόν ἀφορᾶ ἀτομικῶς. Στήν περίπτωση ἑνός ἀνεξαρτήτου εἰσαγωγέως, ὅπως ἡ προσφεύγουσα, δέν συντρέχουν ἡ πρώτη καί τρίτη προϋπόθεση.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν πρώτη προϋπόθεση, ὁ κανονισμός 2761/81 συγκεντρώνει ὅλα τά χαρακτηριστικά ἑνός «ὀρθοδόξου» κανονισμοῦ. Ἔχει γενικό χαρακτήρα καί προορίζεται νά ἐφαρμοσθεῖ κατά τρόπο ἀπρόσωπο ἐπί ἀντικειμενικῶν νομικῶν καί πραγματικῶν καταστάσεων, δηλαδή ἐπί ὅλων τῶν εἰσαγωγῶν στό ἔδαφος τῶν κρατῶν μελῶν τῶν προϊόντων ἐπί τῶν ὁποίων ἐπιβάλλει δασμό ἀντιντάμπινγκ.

Ἡ ἐπιβολή δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ ἀποτελεῖ πράξη κανονιστικοῦ χαρακτῆρος, ἐφ' ὅσον ἐπηρεάζει τήν ἐφαρμογή τοῦ κοινοῦ δασμολογίου, τό ὁποῖο συνιστᾶ καί αὐτό πράξη κανονιστικοῦ χαρακτῆρος. Γιά τόν λόγο αὐτό τό Συμβούλιο προέβλεψε στό ἄρθρο 13, παράγραφος 1, τοῦ βασικοῦ κανονισμοῦ 3017/79 ὅτι ἡ ἐπιβολή ἑνός τέτοιου δασμοῦ θεσπίζεται ὑποχρεωτικῶς μέ κανονισμό. Τό γεγονός ὅτι στήν ἐν λόγω πράξη ἀναφέρονται λεπτομερῶς ὁρισμένα στοιχεῖα, ὅπως τό προϊόν γιά τό ὁποῖο πρόκειται ἤ τό ὄνομα τοῦ προμηθευτοῦ, δέν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά περιορίσει τόν γενικό καί κατά συνέπεια κανονιστικό χαρακτήρα τῆς πράξεως.

Τό Συμβούλιο ἀναλύει κατόπιν τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου πού ἀναφέρεται στήν διάκριση μεταξύ κανονισμοῦ καί ἀποφάσεως, ἰδίως τίς ἀποφάσεις τῆς 17ης Ἰουνίου 1980 (Calpak, 789 καί 790/79, Racc. σ. 1949) καί τῆς 26ης Φεβρουαρίου 1981 (Giuffrida, 64/80, Συλλογή τῆς Νομολογίας σ. 693). Ὑπό τό φῶς τῆς νομολογίας αὐτῆς, θεωρεῖ ὅτι ἡ προσβαλλομένη πράξη ἔχει ὄχι μόνο τήν μορφή, ἀλλά καί τήν φύση κανονισμοῦ, γιά τούς κάτωθι τρεῖς λόγους: Κατά πρῶτο λόγο ἡ ἐν λόγω πράξη ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ συνόλου τῶν ἐπιχειρηματιῶν οἱ ὁποῖοι εἰσάγουν ὀρθοξυλένιο καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δηλαδή ἐπί μιᾶς κατηγορίας ἐπιχειρηματιῶν γενικῆς καί ἀφηρημένης, πού μάλιστα δέν προσδιορίζεται οὔτε δύναται νά προσδιορισθεῖ. Κατά δεύτερο λόγο, τό θεσπισθέν μέτρο δέν ἀπευθύνεται σέ ἕνα ὁρισμένο πρόσωπο ἤ σέ ἕνα δυνάμενο νά προσδιορισθεῖ ἀριθμό περιπτώσεων. Τέλος, ἡ ἐπιβολή τοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ πραγματοποιεῖται βάσει μιᾶς ἀντικειμενικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία ὁρίζεται σέ σχέση μέ τόν σκοπό πού ἐπιδιώκει ὁ ἐν λόγω κανονισμός καί ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ θέσπιση μέτρων ἐμπορικῆς πολιτικῆς γιά τήν προστασία τῆς κοινοτικῆς βιομηχανίας ἀπό τίς εἰσαγωγές προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρῶν πού ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ντάμπινγκ.

Ὡς πρός τήν τρίτη προϋπόθεση, ὅτι δηλαδή ἡ πράξη πρέπει νά ἀφορᾶ τόν προσφεύγοντα ἀτομικῶς, τό Συμβούλιο ἰσχυρίζεται ὅτι σύμφωνα μέ τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἰδίως δέ τήν ἀπόφαση τῆς 16ης Μαρτίου 1978 (Unicme, 123/77, Racc. σ. 845) ἡ προϋπόθεση αὐτή θεωρεῖται ὅτι συντρέχει μόνον ἐφ' ὅσον ὁ προσφεύγων ἀποδείξει ὅτι ἡ προσβαλλομένη πράξη τόν ἀφορᾶ λόγω ὁρισμένων χαρακτηριστικῶν που ἔχει αὐτός εἰδικῶς ἤ μιᾶς πραγματικῆς καταστάσεως πού τόν χαρακτηρίζει ἔναντι οἱουδήποτε ἄλλου προσώπου. Τό μόνο ὅμως χαρακτηριστικό πού δύναται νά προβάλει ἡ προσφεύγουσα εἶναι ὅτι ἀνήκει στήν κατηγορία τῶν εἰσαγωγέων ὀρθοξυλενίου.

Κατά συνέπεια, τό Συμβούλιο θεωρεῖ ὅτι ὁ κανονισμός 2761/81 ἀφορᾶ τήν προσφεύγουσα μόνο λόγω τοῦ ὅτι ἀνήκει σέ μία κατηγορία πού ὁρίζεται ἀντικειμενικῶς

άπό συγκεκριμένα μέτρα τά όποῖα έφαρμόζονται έπί τοῦ προϊόντος πού εἰσάγει, λόγω δηλαδή τῆς ἰδιότητός της ὡς εἰσαγωγέως ὀρθοξυλενίου. Τήν δραστηριότητα αὐτή δύναται νά ἀσκεῖ οἱοδήποτε ὑποκείμενο δικαίου καί συνεπῶς ἡ δραστηριότητα αὐτή δέν δύναται νά χαρακτηρίσει τήν προσφεύγουσα ἔναντι οἱουδήποτε ἄλλου προσώπου.

2. Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ νά κριθεῖ ἡ προσφυγή ἀπαράδεκτη, σέ ὅ,τι τήν ἀφορᾶ, γιά τούς ἀκολούθους λόγους:

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τόν κανονισμό 1411/81, ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη λόγω τῆς μή τηρήσεως τῆς προθεσμίας. Πράγματι, ὁ ἐν λόγω κανονισμός ἐδημοσιεύθη στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα τῆς 27ης Μαΐου 1981 καί ἐτέθη σέ ἰσχύ τήν ἴδια ἡμέρα. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 173, ἐδάφιο 3, τῆς συνθήκης, σέ συνδυασμό μέ τό ἄρθρο 81, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἡ προσφυγή ἔπρεπε νά ἀσκηθεῖ ἐντός δύο μηνῶν μετά τήν δέκατη πέμπτη ἡμέρα μετά τή δημοσίευση τῆς πράξεως, προθεσμία πού παρεκτείνεται λόγω ἀποστάσεως κατά 10 ἡμέρες γιά τήν Ἰταλία, ἔτσι ὥστε στήν προκειμένη περίπτωση ἡ προσφυγή ἔπρεπε νά ἀσκηθεῖ τό ὁραδύτερο μέχρι τήν 21η Αὐγούστου 1981.

Κατά τήν προσφεύγουσα, τό γεγονός ὅτι ὁ κανονισμός 1411/81 συνδέεται στενῶς μέ τόν κανονισμό 2761/81 τῆς παρεῖχε τήν δυνατότητα, ἐπ' εὐκαιρία τῆς προσφυγῆς της κατά τοῦ τελευταίου, νά ἐπικαλεσθεῖ καί τήν ἀντικανονικότητα τοῦ πρώτου. Ἡ Ἐπιτροπή ὅμως ἀντιτάσσει τό ἐπιχείρημα ὅτι, ἔστω καί ἄν γίνει δεκτή ἡ ἄποψη αὐτή, δέν συνεπάγεται ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι παραδεκτή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ὅπως προκύπτει σαφῶς ἀπό τό ἄρθρο 184 τῆς συνθήκης. Ἐξ ἄλλου, ἐρωτᾶται ποιό δύναται νά εἶναι τό συμφέρον τῆς προσφευγούσης νά προσβάλει τόν κανονισμό τῆς Ἐπιτροπῆς, δεδομένου ὅτι οἱ προσωρινοί δασμοί ἀντιντάμπινγκ πού ἐπεβλήθησαν μέ τόν ἐν λόγω κανονισμό θά ἐπιστραφοῦν ὑποχρεωτικῶς, ἄν ἡ προσφεύγουσα κερδίσει τήν δίκη κατά τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τόν κανονισμό 2761/81, κατά τό μέρος πού ἡ προσφυγή στρέφεται κατά τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ τελευταία θεωρεῖ ὅτι δέν «νομιμοποιεῖται παθητικῶς», δεδομένου ὅτι πρόκειται γιά κανονισμό τοῦ Συμβουλίου, τό ὁποῖο καί φέρει, ὡς ἐκ τούτου, τήν τελική εὐθύνη γιά τήν ἐπιβολή τοῦ ὁριστικοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι μόνο ἡ πράξη τοῦ Συμβουλίου δύναται νά παραγάγει ἔννομες συνέπειες ἔναντι τῶν ἰδιωτῶν, καθώς καί ὅτι οἱ ἐνδεχόμενες ἀντικανονικές ἐνέργειες τῆς Ἐπιτροπῆς στό πλαίσιο τῆς διαδικασίας πού ὁδήγησε στήν θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου, ὅπως ἡ πρόταση πού ὑπέβαλε ἡ Ἐπιτροπή ἤ οἱ ἔρευνες πού διεξήγαγε, δέν συνιστοῦν πράξεις δυνάμενες νά προσβληθοῦν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173.

Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ προσφυγή, κατά τό μέρος πού ἀφορᾶ τόν κανονισμό 2761/81, εἶναι ἀπαράδεκτη λόγω ἐλλείψεως τῶν προϋποθέσεων πού προβλέπει τό ἄρθρο 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης. Ἡ προσφεύγουσα χαρακτηρίζεται ὡς ἀνεξάρτητος εἰσαγωγεύς καί κατά συνέπεια δέν θίγεται ἀτομικῶς ἀπό τόν κανονισμό. Στό σημεῖο αὐτό, ἡ Ἐπιτροπή υἱοθετεῖ τά ἐπιχειρήματα πού προέβαλε τό Συμβούλιο.

Προσθέτει ὅτι ἡ πράξη πού ἐπιβάλλει δασμό ἀντιντάμπινγκ δυνατόν νά ἔχει «διττό» χαρακτήρα, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι δύναται νά εἶναι κανονιστική ἔναντι τῶν ἀνεξαρτήτων εἰσαγωγέων, νά ἔχει ὅμως τόν χαρακτήρα ἀποφάσεως ἔναντι τῶν παραγωγῶν (ἐξαγωγέων), τούς ὁποίους ἀφορᾶ ἀμέσως καί ἀτομικῶς.

Τέλος, ἡ Ἐπιτροπή τονίζει ὅτι οἱ ἀνεξάρτητοι εἰσαγωγεῖς ὅπως ἡ προσφεύγουσα δέν στεροῦνται δικαστικῆς προστασίας, δεδομένου ὅτι δύνανται νά προσβάλουν τήν ἐπιβολή δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ σέ κάθε συγκεκριμένη περίπτωση ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων καί νά ἐπικαλεσθοῦν,

μέ τήν εὐκαιρία αὐτή, τήν ἐνδεχομένη ἀντικανονικότητα τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ. Στήν περίπτωση αὐτή, τό Δικαστήριο δύναται νά κληθεῖ νά ἀποφανθεῖ σχετικῶς, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης.

3. Ἡ ἑταιρία *Alusuisse Italia SpA* προβάλλει τούς ἀκόλουθους ἰσχυρισμούς ὑπέρ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς της:

Οἱ προσβαλλόμενοι κανονισμοί τήν ἀφοροῦν ἀμέσως καί ἀτομικῶς. Αὐτό προκύπτει ἀπό τίς ἴδιες τίς ἀρχές πού διέπουν τά μέτρα ἀντιντάμπινγκ καί ἰδίως ἀπό τήν διαδικασία πού ἀκολουθεῖται γιά τήν λήψη τέτοιων μέτρων. Οἱ περί ἀντιντάμπινγκ κανονισμοί συνιστοῦν στήν πραγματικότητα ἀποφάσεις πού προϋποθέτουν τήν ὕπαρξη τριῶν μερῶν σέ οἰκονομικό ἐπίπεδο, δηλαδή τόν κατηγορούμενο παραγωγό, τόν χρησιμοποιοῦντα τό προϊόν, ὁ ὁποῖος εὐνοεῖται, καί τόν θιγόμενο ἀνταγωνιστή παραγωγό. Ἡ διαδικασία πού ἀκολουθεῖται γιά τήν ἐπιβολή δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ λαμβάνει ὑπ' ὄψη της τό δεδομένο αὐτό, διότι ἀφ' ἑνός μέν οἱ ἔρευνες διεξάγονται κατά κανόνα κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀφ' ἑτέρου δέ μετέχουν στήν διαδικασία, ἐκτός ἀπό τούς καταγγείλαντες καί τούς ἐκπροσώπους τῆς χώρας ἐξαγωγῆς, οἱ ἐξαγωγεῖς καί εἰσαγωγεῖς τούς ὁποίους ἡ Ἐπιτροπή γνωρίζει ὅτι εἶναι ἐνδιαφερόμενοι. Τήν ἀρχή αὐτή καθιερώνει ἰδίως τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ 3017/79, τό ὁποῖο κάνει λόγο ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ γιά «ἐνδιαφερομένους» καί γιά «ἀμέσως ἐνδιαφερομένους».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τά μέτρα ἀντιντάμπινγκ δέν ἀποτελοῦν γενικῆς ἰσχύος πράξεις κανονιστικῆς φύσεως πού ἀπευθύνονται σέ ἀπροσδιόριστο ἀριθμό ὑποκειμένων δικαίου, ἀλλά ἔχουν ἔναντι τῶν μερῶν πού μετέχουν ὑποχρεωτικῶς τῆς διαδικασίας, ὅπως οἱ ἐξαγωγεῖς καί εἰσαγωγεῖς πού εἶναι γνωστό ὅτι ἐνδιαφέρονται, ὅλα τά χαρακτηριστικά μιᾶς διοικητικῆς πράξεως. Σχετικῶς πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι μία γενική καί ἀφηρημένη κανονιστική ρύθμιση γιά ὁρισμένο τομέα ἤ γιά συγκεκριμένη κατηγορία ὑποκειμένων δικαίου δύναται νά δημιουργήσει, ρητῶς ἤ σιωπηρῶς, μία ἰδιαιτέρως δυσμενή κατάσταση γιά ἕνα συγκεκριμένο πρόσωπο. Στήν περίπτωση αὐτή, τό ἐν λόγω μέτρο, ἄν καί διατηρεῖ τήν φύση τοῦ κανονισμοῦ, ἰσοδυναμεῖ, ὡς πρός ὁρισμένα τμήματά του ἤ ὁρισμένα περιστατικά, μέ ἀπόφαση ἔναντι τοῦ προσώπου ἐπί τοῦ ὁποίου ἔχει ἄμεση καί ἀτομική ἐπίδραση. Αὐτό προκύπτει καί ἀπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἰδίως ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς 13ης Μαΐου 1971 (International Fruit Company, 41-44/70, Racc. σ. 411). Στήν ἀπόφαση αὐτή χρησιμοποιεῖται ἡ ἔννοια τῆς «κλειστῆς κατηγορίας» καί ἀναγνωρίζεται ὅτι ἡ διάταξη ἑνός κανονισμοῦ πού ἐφαρμόζεται ἐπί μιᾶς τέτοιας κατηγορίας «δέν συνιστᾶ διάταξη γενικῆς ἰσχύος, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης, ἀλλά πρέπει νά ἀναλυθεῖ σέ μία δέσμη ἀτομικῶν ἀποφάσεων οἱ ὁποῖες ἔχουν ληφθεῖ ... ὑπό τήν μορφή κανονισμοῦ».

Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Alusuisse ὑπογραμμίζει ὅτι κατέχει μία ἀπό τίς πρῶτες θέσεις στήν Κοινότητα ὡς εἰσαγωγεύς ὀρθοξυλενίου, τό ὁποῖο προμηθεύεται ἰδίως ἀπό τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Βρίσκεται λοιπόν στήν θέση ἑνός εἰσαγωγέως τόν ὁποῖο καταφανῶς ἀφορᾶ τό μέτρο, ἀφοῦ μάλιστα ἀπό τίς εἰσαγωγές αὐτές ἐξαρτᾶται ἡ κυρίως παραγωγή της.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν δῆθεν καθυστέρηση προσβολῆς τοῦ κανονισμοῦ 1411/81, ἡ Alusuisse θεωρεῖ ὅτι δυνάμει μιᾶς ἀναγνωρισμένης ἀρχῆς τοῦ διοικητικοῦ δικαίου, ἡ ὁποία ἰσχύει ἐπίσης καί στήν κοινοτική ἔννομη τάξη, μία πράξη ἡ ὁποία δέν εἶναι ἡ τελική πράξη μιᾶς διαδικασίας δύναται, ἐφ' ὅσον δέν θίγει ἄμεσα τά προστατευόμενα συμφέροντα, νά προσβληθεῖ μαζί μέ τήν τελική πράξη. Στήν προκειμένη περίπτωση,

ὁ κανονισμός τοῦ Συμβουλίου περί ἐπιβολῆς τοῦ ὁριστικοῦ δασμοῦ ἀπορροφᾶ τό προσωρινό μέτρο τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔτσι ὥστε τά ἐνδεχόμενα ἐλαττώματα τά ὁποῖα πάσχει τό μέτρο αὐτό πρέπει νά προβληθοῦν στό πλαίσιο τῆς προσφυγῆς κατά τῆς τελικῆς πράξεως.

III — Προφορική διαδικασία

Στήν συνεδρίαση τῆς 9ης Ἰουλίου 1982, ἡ ἑταιρία Alusuisse Italia SpA, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τούς δικηγόρους στά ἀνώτατα δικαστήρια Giuseppe Celona καί Gian Carlo Gabardini, τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τόν νομικό του σύμβουλο Franco Giuffrida, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Antonio Marchini-Camia, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους.

Ἡ γενική εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις της στήν συνεδρίαση τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 3 Δεκεμβρίου 1981, ἡ ἑταιρία Alusuisse Italia SpA, Μιλάνο, ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητεῖ τήν ἀκύρωση τοῦ κανονισμοῦ 1411/81 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 25ης Μαΐου 1981, περί ἐπιβολῆς προσωρινοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ στό ὀρθοξυλένιο καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς (ΕΕ L 141, σ. 29), καθώς καί τοῦ κανονισμοῦ 2761/81 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1981, περί ἐπιβολῆς ὁριστικοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ στό ὀρθοξυλόλιο (ὀρθοξυλένιο) καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς (ΕΕ L 270, σ. 1).

2 Οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἐπιβάλλουν ἕνα προσωρινό καί ὁριστικό ἀντιστοίχως, δασμό ἀντιντάμπινγκ ἐπί τοῦ ὀρθοξυλενίου πού ὑπάγεται στή διάκριση 29.01 ΔΙ τοῦ κοινοῦ δασμολογίου καί ἀντιστοιχεῖ στόν κώδικα NIMEXE 29.01-65, καταγωγῆς τῶν δύο προαναφερθέντων κρατῶν, μέ ἐξαίρεση πάντως τοῦ ὀρθοξυλενίου πού ἐξάγουν ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις ὀνομαστικῶς ἀναφερόμενες. Ὁ κανονισμός τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ ὁποῖος προεβλέπετο νά ἐφαρμοσθεῖ γιά περίοδο τεσσάρων μηνῶν ἤ μέχρι τῆς θεσπίσεως ἀπό τό Συμβούλιο ὁριστικῶν μέτρων, ἐξαρτᾶ τήν θέση σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία τοῦ ἐν λόγω προϊόντος ἀπό τήν κατάθεση ἐγγυήσεως ἀντιστοίχου πρός τό ποσό τοῦ προσωρινοῦ δασμοῦ. Ὁ κανονισμός τοῦ Συμβουλίου ἐξ ἄλλου καθορίζει, μεταξύ ἄλλων, τό ὕψος μέχρι τό ὁποῖο εἰσπράττονται ὁριστικῶς τά ποσά πού ἀπετέλεσαν ἀντικείμενο ἐγγυήσεως δυνάμει τοῦ προσωρινοῦ δασμοῦ.

3 Ἡ προσφεύγουσα παράγει φθαλικό ἀνυδρίτη, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖται γιά τήν παρασκευή φθαλικῶν πλαστικοποιητῶν καί ρητινῶν. Ἡ βασική πρώτη ὕλη πού ἀπαιτεῖται γιά τήν παραγωγή αὐτή εἶναι τό ὀρθοξυλόλιο (ὀρθοξυλένιο), τό ὁποῖο ἡ προσφεύγουσα εἰσάγει μεταξύ ἄλλων ἀπό τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καί τό Πόρτο Ρίκο ὡς ἀνεξάρτητος εἰσαγωγεύς, χωρίς, δηλαδή, νά εἶναι συνδεδεμένη πρός καμμία ἐπιχείρηση παραγωγῆς ἤ ἐξαγωγῶν.

4 Ἐπειδή τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή προέτειναν ἔνσταση ἀπαραδέκτου, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, τό Δικαστήριο ἀποφάσισε, χωρίς νά εἰσέλθει στήν συζήτηση ἐπί τῆς οὐσίας, νά ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐν λόγω προσφυγῆς ἀκυρώσεως.

5 Μέ τήν ἔνστασή του τό Συμβούλιο ὑποστηρίζει ὅτι ὁ κανονισμός του 2761/81 ἀποτελεῖ κανονισμό γενικῆς ἰσχύος καί δέν ἀφορᾶ ἀτομικῶς τήν προσφεύγουσα, ἡ ὁποία δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης δέν νομιμοποιεῖται νά ζητήσει τήν ἀκύρωση κανονιστικῆς πράξεως. Ἡ Ἐπιτροπή, ἀφ' ἑτέρου, ἀμφισβητεῖ τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς κατά τό μέρος πού στρέφεται κατά τοῦ κανονισμοῦ της 1411/81, λόγω μή τηρήσεως τῆς προβλεπομένης στό ἄρθρο 173, ἐδάφιο 3, προθεσμίας, καί υἱοθετεῖ τά ἐπιχειρήματα τοῦ Συμβουλίου σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς κατά τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου.

6 Εἶναι δεδομένο ὅτι ὁ κανονισμός 1411/81 τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχει κατ' οὐσία τό ἴδιο ἀντικείμενο μέ τόν κανονισμό 2761/81 τοῦ Συμβουλίου, ἐφ' ὅσον καί οἱ δύο πράξεις ἐπιβάλλουν δασμό ἀντιντάμπινγκ ἐπί τοῦ ἰδίου προϊόντος πού προέρχεται ἀπό τίς ἴδιες τρίτες χῶρες. Ἑπομένως, ἄν ἡ προσφυγή κριθεῖ ἀπαράδεκτη κατά τό μέρος πού στρέφεται κατά τῆς ὁριστικῆς πράξεως τοῦ Συμβουλίου, λόγω τοῦ κανονιστικοῦ χαρακτῆρος τῆς πράξεως αὐτῆς ἔναντι τῆς προσφευγούσης, τό ἴδιο συμπέρασμα θά ἰσχύει καί ὡς πρός τήν προσωρινή πράξη τῆς Ἐπιτροπῆς. Κατά συνέπεια, πρέπει νά ἐξετασθεῖ ἄν ἡ παρούσα προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖται ἡ ἀκύρωση τῶν δύο κανονισμῶν εἶναι παραδεκτή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης.

7 Τό ἄρθρο 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης ἐξαρτᾶ τό παραδεκτό μιᾶς προσφυγῆς ἀκυρώσεως ἀσκηθείσης ἀπό ἰδιώτη ἀπό τήν προϋπόθεση ὅτι ἡ προσβαλλομένη πράξη, ἄν καί ἐξεδόθη ὑπό τήν μορφή κανονισμοῦ, συνιστᾶ στήν πραγματικότητα ἀπόφαση, ἡ ὁποία ἀφορᾶ τόν προσφεύγοντα κατά τρόπο ἄμεσο καί ἀτομικό. Σκοπός τῆς ἐν λόγω διατάξεως εἶναι ἰδίως νά μή δύνανται τά κοινοτικά ὄργανα, μέ τήν ἁπλή ἐπιλογή τῆς μορφῆς τοῦ κανονισμοῦ, νά ἀποκλείουν τήν

δυνατότητα τῶν ἰδιωτῶν νά ἀσκοῦν προσφυγές κατά τῶν ἀποφάσεων πού τούς ἀφοροῦν ἄμεσα καί ἀτομικά, καθώς καί νά τονισθεῖ ὅτι ἡ ἐπιλογή τῆς μορφῆς δέν δύναται νά μεταβάλει τή φύση μιᾶς πράξεως.

8 Ἡ προσφυγή ἰδιώτου δέν εἶναι πάντως παραδεκτή, ἐφ' ὅσον στρέφεται κατά κανονισμοῦ γενικῆς ἰσχύος κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης, τό κριτήριο δέ τῆς διακρίσεως μεταξύ κανονισμοῦ καί ἀποφάσεως ἔγκειται, σύμφωνα μέ παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, στή γενική ἤ μή ἰσχύ τῆς οἰκείας πράξεως. Πρέπει λοιπόν νά ἐρευνᾶται ἡ φύση τῶν προσβαλλομένων πράξεων καί ἰδίως τά ἔννομα ἀποτελέσματα πού σκοπεύουν νά παραγάγουν ἤ πράγματι παράγουν.

9 Σχετικῶς πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι οἱ ἐπίδικοι κανονισμοί ἔχουν ὡς ἀντικείμενο τήν ἐπιβολή δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ ἐπί ὅλων τῶν εἰσαγωγῶν ὀρθοξυλενίου καταγωγῆς Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς καί Πόρτο Ρίκο, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη ὁρισμένων ἐξαιρέσεων πού προβλέπονται γιά προϊόντα ἐξαγόμενα ἀπό ὀνομαστικῶς ἀναφερόμενες ἐπιχειρήσεις. Τά ἐν λόγω μέτρα λοιπόν εἶναι, ἔναντι τῶν ἀνεξαρτήτων εἰσαγωγέων, οἱ ὁποῖοι, ἀντίθετα πρός τούς ἐξαγωγεῖς, δέν ἀναφέρονται ὀνομαστικῶς στόν κανονισμό, μέτρα γενικῆς ἰσχύος κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης, διότι ἐφαρμόζονται ἐπί ἀντικειμενικῶς διαμορφωμένων καταστάσεων καί παράγουν ἔννομα ἀποτελέσματα ἔναντι κατηγοριῶν προσώπων πού καθορίζονται κατά τρόπο γενικό καί ἀφηρημένο.

10 Ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ ὅτι οἱ προσβαλλόμενες πράξεις, ἄν καί ἐξεδόθησαν ὑπό μορφή κανονισμῶν, στήν πραγματικότητα συνιστοῦν ἔναντι αὐτῆς ἀποφάσεις, δεδομένου ὅτι οἱ εἰσαγωγεῖς ὀρθοξυλενίου, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦν συγχρόνως τήν ἐν λόγω οὐσία, ἀποτελοῦν μία κλειστή κατηγορία περιορισμένου ἀριθμοῦ ἐπιχειρηματιῶν, ἡ ταυτότης τῶν ὁποίων ἦταν γνωστή κατά τήν ἡμερομηνία ἐκδόσεως τῶν κανονισμῶν.

11 Τό ἐπιχείρημα αὐτό πρέπει νά ἀπορριφθεῖ. Ὅπως ἔχει ἤδη δεχθεῖ τό Δικαστήριο, ὁ κανονιστικός χαρακτήρας μιᾶς πράξεως δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τή δυνατότητα προσδιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ ἤ ἀκόμη καί τῆς ταυτότητος τῶν ὑποκειμένων τοῦ δικαίου ἐπί τῶν ὁποίων ἡ πράξη αὐτή ἐφαρμόζεται σέ δεδομένη στιγμή, ἐφ' ὅσον διαπιστώνεται ὅτι ἡ ἐφαρμογή αὐτή πραγματοποιεῖται βάσει μιᾶς ἀντικειμενικῆς νομικῆς ἤ πραγματικῆς καταστάσεως πού καθορίζει ἡ πράξη σέ σχέση

μέ τόν σκοπό της. Αὐτό συμβαίνει μέ τούς ἀνεξαρτήτους εἰσαγωγεῖς ὀρθοξυλενίου. Πράγματι, ἡ ἐπιβολή τοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ πού προκύπτει ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν κανονισμῶν ἀφορᾶ αὐτούς τούς εἰσαγωγεῖς πού εἰσάγουν τό προϊόν ἀπό τίς οἰκεῖες χῶρες λόγω τῆς ἀντικειμενικῆς ἰδιότητάς τους ὡς εἰσαγωγέων τοῦ προϊόντος αὐτοῦ καί μόνο. Κατά συνέπεια, οἱ ἐπίδικοι κανονισμοί συνιστοῦν ἔναντι αὐτῶν πράξεις γενικῆς ἰσχύος, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης, καί ὄχι ἀποφάσεις πού τούς ἀφοροῦν ἄμεσα καί ἀτομικά.

12 Ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ἐπίσης, ὑπέρ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς της, ὅτι οἱ ἰδιομορφίες τῆς διαδικασίας θεσπίσεως κανονισμῶν ἀντιντάμπινγκ, ἰδίως δέ ἡ συμμετοχή στίς διαδοχικές φάσεις τῆς ἐν λόγω διαδικασίας διαφόρων ἐνδιαφερομένων μερῶν, ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι στήν προκειμένη περίπτωση πρόκειται γιά ἀτομικές διοικητικές πράξεις, τίς ὁποῖες οἱ ἰδιῶτες δύνανται νά προσβάλλουν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης.

13 Οὔτε ὁ συλλογισμός αὐτός δύναται νά γίνει δεκτός, δεδομένου ὅτι ἡ διάκριση μεταξύ κανονισμοῦ καί ἀποφάσεως στηρίζεται ἀποκλειστικά στήν φύση τῆς πράξεως καί στά ἔννομα ἀποτελέσματα πού παράγει καί ὄχι στόν τρόπο θεσπίσεώς της. Ἡ λύση αὐτή εἶναι ἐξ ἄλλου σύμφωνη πρός τό σύστημα τῶν ἐνδίκων μέσων πού θεσπίζει τό κοινοτικό δίκαιο, δεδομένου ὅτι οἱ εἰσαγωγεῖς δύνανται νά προσβάλλουν ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων τίς ἀτομικές πράξεις πού ἐκδίδουν οἱ ἐθνικές ἀρχές γιά τήν ἐφαρμογή τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν.

14 Ἀπό ὅλους αὐτούς τούς λόγους συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι οἱ προσβαλλόμενες πράξεις εἶναι κανονισμοί καί ὄχι ἀποφάσεις κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης καί συνεπῶς ἡ προσφυγή πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ὡς ἀπαράδεκτη.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα. Δεδομένου ὅτι ἡ προσφεύγουσα ἡττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 6 Ὀκτωβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος τοῦ τρίτου τμήματος

A. Touffait

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ἔχετε ἐπιληφθεῖ μιᾶς προσφυγῆς ἀκυρώσεως τήν ὁποία ἤσκησε, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 173, ἐδάφιο 2, τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἡ ἑταιρία Alusuisse Italia SpA κατά τοῦ κανονισμοῦ 1411/81 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 25ης Μαΐου 1981, περί ἐπιβολῆς προσωρινοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ στό ὀρθοξυλένιο καταγωγῆς Πόρτο Ρίκο καί Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς, καί κατά τοῦ κανονισμοῦ 2761/81 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1981, περί ἐπιβολῆς ὁριστικοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπινγκ ἐπί τοῦ ἰδίου προϊόντος.

I — Τά πραγματικά περιστατικά εἶναι τά ἀκόλουθα:

α) Ἡ προσφεύγουσα ἑταιρία παρασκευάζει στό ἐργοστάσιό της στά περίχωρα τοῦ Scanzorosciate (Bergamo) φθαλικό ἀνυδρίτη, ἐνδιάμεσο προϊόν χρησιμο-

1 — Μετάφραση ἀπό τά γαλλικά.